

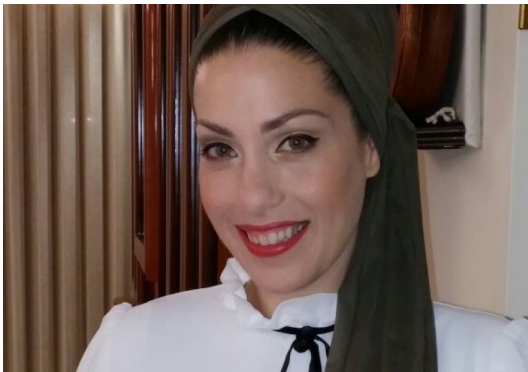
מנהלת בית הספר לריקוד הגדול ביותר בארץ: "סגרתי את בית הספר כי ראיתי את הסדום והעמורה בריקוד החילוני"

קרן בנין ניהלה עסק מצליח של בית ספר לריקוד החולש על שלושה סניפים עם עשרות מדריכים. כשנחשפה ליהדות היא החליטה לעזוב הכל, ולוותר על מופע חייה. והיא גם הצליחה ליישם את המטרה החדשה שלה: לפתוח בית ספר לריקוד בקדושה

← שתף במייל   Like 1 Share

מיכל אריאלי | י"ג חשון התשע"ז | 12:24 14.11.16

אם הייתם מכירים את קרן בנין לפני כחמש שנים, הייתם ללא ספק מסתכלים עליה כאישה מצליחה וקרייריסטית. היא ניהלה באותה תקופה את 'SK DANCE' - בית הספר הגדול ביותר לריקוד במגזר הפרטי

בישראל, עם סניפים בירושלים, בחיפה ובתל אביב. בכל סניף היו מחלקות שונות - לשיעורים פרטיים, לריקודי חתן וכלה, לקבוצות, להפקות ולשליחת רקדנים לאירועים. קרן הקימה את העסק בעשר אצבעות וניהלה אותו ביד רמה.

"אבל דווקא ככל שהעסק התפתח ונתקלתי יותר ויותר בבני זוג שהגיעו אלינו ובאירועים שנכחתי בהם, כך ראיתי גם את כל הסדום והעמורה שיש בתחום", היא מספרת, "ראיתי את כל הזימות והתאוות, והבנתי שמהו כאן לגמרי לא תקין. באותם ימים עוד לא עשיתי משהו כדי לשנות את זה, וגם לא הייתה לי אלטרנטיבה. לא ידעתי בכלל שיש דרך אחרת".

תגלית בערב החתונה

חלפו להם הימים והעסק של קרן המשיך והתפתח, אולם גם כאשר התרחשו מאורעות מעוררים בימי חייה, כמו דוד שנפטר מהמחלה, או שאחת ממדריכות הריקוד שעבדו אצלה – בחורה יפהפייה ומוצלחת, עברה תאונת דרכים קשה והפכה למשותקת בכל גופה, היא עדיין לא התעוררה. "אני זוכרת שכן אמרתי לעצמי בלב: 'תראי איך הקב"ה יכול לשנות את העולם', אבל בכל פעם כשלא היה לי טוב אז הוספתי עבודה כדי שאתעסק פחות במחשבות המטרידות. באותה תקופה גם עסקתי במשפטים כעורכת דין, ועבדתי כמגשרת בבתי משפט. עבדתי בלי סוף – גם בסטודיו וגם בתחום המשפטי. לא נחתי לרגע, לא ראיתי את הבית עד שתיים בלילה, אלו היו חיים משוגעים. האמת היא שנהניתי מהלחץ, הוא דרבן אותי ולא שיתק, אבל עדיין הרגשתי כל הזמן שמהו כאן לא בסדר ולא ידעתי להגיד מה, ואז בהשגחה פרטית התחלתי להיחשף לאמת".

ההיחשפות שעליה מדברת קרן התרחשה בתקופה שקדמה לחתונתה, כאשר היא הגיעה למאפרת לאיפור ניסיון. "זה היה יום שישי, נכנסתי לבית של המאפרת והרחתי ריח טוב. היו שם נרות על השולחן, וכששאלתי אותה על כך היא אמרה לי: 'תשמעי, אני לא דתייה, אבל אני שומרת שבת'. מאוד התחברתי לזה כי האווירה הייתה כל כך נעימה, ואז היא זרקה לי כבדרך אגב: 'אצל הדתיים יש דבר כזה שנקרא טהרת המשפחה שמלמדים אותך על הבית היהודי לפני החתונה, אולי תלכי ללמוד?' עניתי לה מיד: 'אין לי זמן', אבל היא איכשהו דחפה לי פתק עם מספר טלפון של הרבנית רבקה טלמור. לא יודעת למה, אבל אחרי כמה חודשים, כשהחתונה התקרבה, החלטתי להזמין את עצמי לרבנית. הגעתי אליה עם בגדי ריקוד ישר מהסטודיו, ורק כשנכנסתי לבית וראיתי את המשפחה הצנועה, התביישתי במראה שלי, רציתי לברוח, אבל היא לא נתנה לי. היא הושיבה אותי ושאלה בנועם: 'את יודעת כל כך הרבה על החיים ועל עסקים, אבל מה את יודעת על להיות אישה?' ואז אמרתי לה שאני באמת לא יודעת כלום, וגם לא מבינה בהלכות הבית היהודי. אני מוכנה ללמוד, אבל שתיקח בחשבון שאני לא מאלו שמקבלים דברים כהווייתם, אני אתנגד.

"היא שמעה אותי ולא נבהלה, וכך התחלתי ללמוד אצלה שיעורים לקראת החתונה, באמת התווכחתי הרבה, אבל יחד עם זה גם התחלתי להרגיש קשר למנגנון המיוחד שיש במצוות טהרת המשפחה. דווקא בעיניים החילוניות שלי שראו מקרוב את כל הזוגות האומללים, את הנטישות ואת הבגידות, התרגשתי כל כך מהחכמה האלוקית שבמצוות הטהרה, כי הבנתי שזה מנגנון נכון. התקשרתי נסערת לחבר שלי שהפך לימים לבעלי ושאלתי אותו: 'מה אתה חושב על כך שנשמור טהרה?' בהתחלה הוא חשב שדעתי השתבשה, אך כשהסברתי לו יותר, הוא השיב שלא אכפת לו לנסות, בלי להתחייב. נראה לי שהוא חשב שזהו שיגעון חולף."

לקראת החתונה קרן גם קיבלה על עצמה [קבלה](#) נוספת, שהייתה קשה לה במיוחד. "ביום החתונה שלנו היו אמורים להופיע כל המדריכים של הסטודיו במופע של ריקודים כשאני הרקדנית הראשית. כשסיפרתי על כך לרבנית היא הזדעזעה – 'ככה תחטיאי את הרבים ביום הגדול ביותר בחיים שלך? אם את לא מוכנה לוותר על המופע, אז שירקדו, אבל את לא משתתפת'. היה זה בעיניי ויתור ענק. אבל בסופו של דבר קיבלתי את ההחלטה, הסטודיו רקד אבל אני לא. כבר אז התחילו להסתובב דיבורים בסטודיו על כך שהבוסית התחרפנה, ועוד מעט היא תסגור את העסק... האמת היא שהם קצת צדקו, כי העסק באמת נסגר אחרי שלוש שנים."

ספא לנשמה

מספר חודשים אחרי חתונתה של קרן פנתה אליה שוב הרבנית והודיעה לה: "את נוסעת אתי לאומן". "באותה תקופה חזרתי בדיוק מחופשת סקי עם חברה", נזכרת קרן, "ושבועיים אחר כך הייתי אמורה לנסוע לכריתים. אמרתי לרבנית: 'יש לי שבוע שאני יכולה להיות אתך, אבל אני לא יודעת מה זה אומן, יש שם ספא טוב?' הרבנית שידעה עם מי יש לה עסק השיבה לי: 'יש שם ספא מעולה'. וכך היא הזמינה לנו כרטיס ונסענו. הגענו למלונת באומן וראיתי שהתנאים שם מאוד ירודים, אבל הרבנית התלהבה מכך שיש שירותים בחדר. הזדעזעתי ואמרתי לה: 'אבל הבטחת לי ספא', והיא ענתה לי: 'דיברתי על ספא לנשמה...'

"כשאני המומה ומזועזעת הגעתי לציון וראיתי שם כל כך הרבה [נשים](#) שמשתטחות ומתפללות. רק אני הייתי מרוחקת, מנותקת, ושאלתי את עצמי שוב ושוב מה אני אמורה לעשות כאן במשך חמישה ימים? אבל אחרי ההלם של היום הראשון הצלחתי להרגיש ממש השתפכות הנפש וזכיתי לחוות ימים של התרוממות הרוח. אני זוכרת שלפני שחזרנו לארץ התפללתי: 'ריבונו של עולם, קיבלתי כאן תחושה כל כך טובה, אז אם אתה באמת שומע אותי, תן לי מישהו שיבוא אליי לביתי שבתל אביב ויוכיח לי בהוכחות ברורות את כל מה שאני רוצה לדעת'. ובאמת, בסייעתא דשמיא מיוחדת, כשהיינו בדרך חזרה הביתה סיפרה לי אחת הנשים שפגשתי שיש לה חברה שבעלה הוא רב בשכונה סמוכה למקום מגורי ושאלה אם אני רוצה שהוא יפגוש אותנו, כמובן שהשבתי שכן."

שבועיים אחרי ששבה קרן לארץ יצר אתה קשר אותו רב ושאל אם היא ובעלה מעוניינים להיפגש אתו, הם השיבו בחיוב, וכך הוא הגיע אליהם. "היה זה הרב דוד קדם, רב צעיר, נמרץ, שנון וחרוף", מתארת אותו קרן. "הדבר הראשון שהוא אמר לי: 'תביאי את כל הטענות שלך ואני אשיב לך עליהן'. ובאמת, הצגתי בפניו את כל הטענות, וגם בעלי הציב את שאלותיו. הרב הגיע אלינו פעם בשבוע והביא לנו תשובות ברורות לכל דבר,

עם סימוכין ועם הוכחות שהיו כל כך אמיתיות. אני זוכרת שבאחד הערבים פשוט ישבתי ובכיתי. בכיתי על מה שקרה אתנו, על איך שניתקו אותנו מהסבים והסבתות שלנו, שהרי לפני שני דורות כולם היו שומרי מצוות. הרב גם ייעץ לנו איך להתחיל לשמור שבת, בתחילה הוא הסביר לנו שבשלב ראשון לא ניסע בשבת לטיולים כפי שנהגנו תמיד, ואחר כך המשיך והדריך אותנו איך להתקדם. הוא עשה את זה בחן ובטעם, ממש עקב בצד אגודל, הוא הבין איך לפנות אלינו. אחרי שנתיים כבר נראינו לגמרי אחרת.

"כאשר הרב עובדיה הסתלק לפני שלוש שנים", ממשיכה קרן, "החלטתי לקבל דבר גדול לעילוי נשמתו, וחברות שלי שהכרתי דרך הרב עודדו אותי לכסות את הראש. מאוד חששתי, זה היה לי קשה, אבל הן מאוד שכנעו, ובאחד הבקרים לפני שיצאתי ללמד שיעור באקדמיה למשפט הופיעה אצלי חברה שקשרה לי מטפחת על הראש ואמרה: 'ככה את יוצאת לאקדמיה ומקדשת שם שמיים'. החלטתי שאני עושה את זה. לעולם לא אשכח את הרגע בו נכנסתי לכיתה ומיד החלו הלחששים: 'זה לא יכול להיות', 'זו לא היא'. מרוב מבוכה התייבש לי הפה וביקשתי לשתות. התלמידים הבחינו בכך שהשפתיים שלי מברכות והלחששים גברו. בסופו של דבר אחרי שעה ועשר דקות של מסירת שיעור הרגשתי שהמטפחת בעוד רגע נופלת. למרות שהשיעור היה אמור להימשך שעה וחצי החלטתי לעצור, יצאתי מהכיתה וטסתי לשירותים כדי לסדר את הדבר הזה שיש לי על הראש".

אחרי החוויה הראשונה שהייתה לה עם המטפחת קרן מציינת שהיא כבר לא הורידה אותה. "השארתי אותה עליי כדי שידעו כולם שאני עבד השם ברבים, שזו האמונה שלי, האמת שלי".

הריקוד היהודי

את הסטודיו לריקוד סגרה קרן מעט לאחר מכן. "הגעתי למצב בו כבר לא הגעתי בכלל לעסק, כי לא הייתי מסוגלת לבוא. הרגשתי שהנשמה שלי לא מסוגלת להגיע. עשיתי הכל כדי להתחמק ולא להיות שם, מבחינתי כבר הייתי במקום הרבה יותר גבוה..."

לאחר שהסטודיו נסגר הייתה קרן בהתלבטות. "לא ידעתי לאן פניי מועדות", היא מספרת, "הייתי אז כבר ד"ר למשפטים והתלבטתי להיכן להמשיך – האם בתחום המשפטים או בתחום הריקוד? הלב שלי נטה ללכת על משפטים שזה קל יותר, אבל פניתי להתייעץ עם רבנים. אני זוכרת שהגעתי עם בעלי לרב זמיר כהן, והוא השיב לי: 'במקום שאדם פוגם שם נותנים לו לתקן. תביאי את המקצועיות שלך למגזר החרדי ותלמדי את כל הנושאים המקצועיים בקדושה'. אני שמעתי את זה ומאוד התפלאתי, כי הייתי בטוחה שהוא ימליץ לי דווקא על הקריירה המשפטית. הלכתי לעוד כמה רבנים ומכולם שמעתי את אותם דברים. הבנתי שזה באמת הייעוד והתפקיד שלי. החלטתי לעשות את זה".

ואיך הופכים את הריקוד המקצועי למשהו שמתאים ליהדות?

"האמת היא שגם אני לא ידעתי, אז בשלב ראשון עשיתי סקר רחב כדי להבין עד כמה האישה החרדית רוצה בכלל להיחשף לריקוד, וגיליתי לתדהמתי שיש לזה ביקוש גדול מאוד, מאחר שלאישה החרדית אין היכן לרקוד, מלבד מאשר בשמחות. לאחר מכן פיתחתי שיטת מחול שמבוססת על הניגון היהודי, כי כפי שאמר הבעל שם טוב: 'ריקודים לפני הקב"ה תפילה הם'. בפעמים הראשונות שבהן לקחתי [מוזיקה יהודית](#) העיניים שלי דמעו. לימדתי גם את המדריכות שלמדו אצלי כדי שיעבירו את השיטה לכל רחבי הארץ וינגישו אותה לציבור התורני".

כיום, כפי שמספרת קרן בסיפוק, יש כבר בנות שרוקדות בכל רחבי הארץ את שיטת הריקוד שהיא המציאה המכונה בשם BAYLA ומשלבת התעמלות בריאותית באמצעות לימוד סגנונות מחול שונים ומגוונים. השיטה נלמדת כבר כלימודי תעודה בבני ברק ובסמינר בית יעקב בירושלים. היא עצמה מכשירה את המדריכות כדי שימשיכו להפיץ את השיטה, ובסייעתא דשמיא רואה הצלחה גדולה בכל מקום. "רק בשבוע האחרון הגיעה אליי מדריכה, אמא ל-13 ילדים שאמרה שהיא רוצה ללמוד כדי לעזור לעצמה ולנשים אחרות לקבל כוח", מציינת קרן, "כשהיא אמרה את זה הרגשתי את הסיפוק הגדול ביותר שלי".

ליצירת קשר עם קרן: kerenlaw2012@gmail.com